

[Munch-Petersen.]

at Staten gaar i Spidsen og viser de private Arbejdskøbere Vejen med Nedsættelse af Arbejdstiden til foreløbig 7 Timer og samtidig Gennemførelse af 40 Timers Arbejdsugen. Det er saa meget mere naturligt, som man i den sidste Tid har foretaget en Del Afskedigelser og agter at foretage flere — især indenfor Statsbanerne, hvor den øgede Rationering gør, at man mener at kunne nøjes med et mindre Antal Arbejdere. I Stedet for at afskedige Arbejdere og Tjenestemænd bør man gaa til Nedsættelse af Arbejdstiden, hvorved man dels kan beholde de Tjenestemænd og Arbejdere, man har, dels kan skaffe Beskæftigelsesmuligheder for flere.

Det er ganske klart, at denne Nedsættelse af Arbejdstiden, naar den kræves af Arbejderne, maa forbindes med Kravet om, at den paa ingen Maade forringer Arbejdernes Indtægt. Det plejer ganske vist at være Arbejderne, der kommer til at bære Byrderne ved de forskellige Kriseforanstillinger, og hvis man gennemfører en 7 Timers Arbejdsdag og 40 Timers Arbejdsuge med Bibeholdelse af samme Timeløn, vil det jo betyde en Forringelse af Arbejdernes Ugeløn, Maanedsløn o. s. v., og derved vil faktisk de beskæftigede Arbejdere komme til at betale for dette Fremskridt. Det vil maaske kunne tjene til det Formaal at skille de beskæftigede Arbejdere fra de arbejdsløse, om jeg saa maa sige gejle dem op imod hinanden med modstridende Interesser, medens der netop maa opstilles Krav, som kan samle de beskæftigede og de arbejdsløse i den fælles Kamp.

Derfor staar der udtrykkelig i Lovforslaget, at denne Nedsættelse af Arbejdstiden paa ingen Maade maa medføre Forringelse i Indtægt, hverken for de fast ansatte Tjenestemænd eller for de løse Arbejdere i Statens Tjeneste. Arbejdstidens Nedsættelse forudsætter altsaa en tilsvarende Forhøjelse af Timelønnen eller Akkordsatserne.

Vi vil altsaa anbefale, at Staten gaar i Spidsen. Naar det virkelig er saaledes, at dette Krav rejses i store Kredse af Befolkningen, først og fremmest af Arbejderne, er det ogsaa naturligt, at Staten, der jo har en Regering, der benævner sig Arbejderregering, gaar i Spidsen. Naturligvis maa Kommunerne følge efter. De socialdemokratiske Kommuner maa have en særlig Pligt dertil. Derfor har vi fremsat dette Lovforslag, og vi haaber altsaa paa, at man vil vise, hvad man mener med disse Talemaader, som man fra anden Side

har fremsat om Betimeligheden af en Nedsættelse af Arbejdstiden.

Det andet Lovforslag gaar ud paa, at *det forbydes statsansatte Tjenestemænd at indehave mere end een lønnet Stilling eller at have noget Erhverv udenfor Statens Tjeneste*. Det er ogsaa et Krav, man stadig møder i store Dele af Befolkningen. Paa Grund af den store Arbejdsløshed maa det være naturligt, at Statens Tjenestemænd ikke har anden Beskæftigelse. Det forudsætter naturligvis, at Lønnen for denne Beskæftigelse maa være saadan, at man kan leve anstændigt af den, hvilket igen forudsætter en Forhøjelse af de laveste Tjenestemandslønninger. Men under alle Omstændigheder maa det være saaledes, at man alene lever af det Erhverv, man har, og ikke samtidig tager Arbejdet fra andre.

Dette Spørgsmaal om Dobbeltbeskæftigelse rejses rundt omkring. Det rejses ganske vist undertiden i en noget forkert Form, idet man tager det i den Forstand, at det drejer sig om at hindre gifte Kvinder i at have Erhverv. Det er ganske klart, at et Parti som vort, der netop holder paa Kvinders fulde Ligeberettigelse, under ingen Omstændigheder kan bekæmpe Dobbeltbeskæftigelsen i den Form. Kvinderne maa naturligvis have Ret til at tage Arbejde saavel som Mændene; det, man vil kæmpe imod paa dette Omraade, er, at de lønnes lavere end Mændene og derved faktisk tager Brødet ud af Munden paa Mændene ved at trykke Lønningerne nedad. Men den Form for Dobbeltbeskæftigelse, som bestaar i, at den samme Mand eller den samme Kvinde har flere Erhverv, maa bekæmpes, og det er det, det foreliggende Lovforslag tager Sigte paa.

Det tredje Lovforslag gaar ud paa at gennemføre Kriseforanstillinger for Husmænd og indeholder netop i Hovedsagen de Krav, som Husmændene berettiget maa stille i den nuværende Situation. De Forslag, som hidtil har været forelagt herinde og delvis ogsaa allerede er gennemført, har kun taget Sigte paa at give en vis Galgenfrist, at udskyde Tidspunktet for de smaa Landbrugs Sammenbrud — saa vidt dette overhovedet vil blive Følgen af disse Lovforslag — gennem Moratorium, hvorved jo Byrderne vil ramme de smaa Landbrug dobbelt haardt senere. Men de Foranstaltninger, vi her foreslaar, er saadanne, som virkelig kan hjælpe Husmændene, og som samtidig viser Husmændene den Vej, de naturligt maa gaa i deres Kamp, nemlig at bekæmpe Kapi-